

čís. 4 ex. ř.), o něž tu však nejde. Správnosti právního názoru tuto zaujatého svědčí i tyto důvody. Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno výpovědní usnesení prvního soudu, není podle § 4 (5) zák. o ochr. náj. dalšího opravného prostředku. Oba soudy obíraly se ve výpovědním řízení zevrubně s postačitelostí náhradního bytu jak co do jeho způsobilosti k obývání na podkladě posudku soudního znalce, tak i co do jeho volnosti k nájmu a rekursní soud potvrdil plně rozhodnutí prvního soudu. Kdyby bylo dovoleno, napadati toto usnesení pod rouškou námitek podle § 35 ex. ř. a dovolávati se jiných okolností k důkazu, že náhradní byt není k obývání způsobilým aneb že z jakýchkoli důvodů k sjednání smlouvy o něm nedošlo, bylo by to jen obcházením předpisu § 4 (5) zák. o ochr. náj. Nižší soudy tudíž neposoudily věc po stránce právní mylně (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), když za tohoto stavu věci žalobu zamítly.

Čís. 7210.

Věřitelem dávek z nájemného, vodného a ostatních vedlejších dávek z nájemného není majitel domu, nýbrž obec, majitel domu jest pouhým výběřčím a nelze povolití proti němu exekuci zabavením a příkázáním nároku na zaplacení oněch dávek proti nájemníku.

(Rozh. ze dne 8. července 1927, R I 475/27.)

Soud první stolice povolil ku vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením a příkázáním k vybrání nároku dlužníka (majitele domu) na zaplacení dlužných obecních dávek z nájemného, vodného a ostatních vedlejších dávek z nájemného, které příslušejí dlužníku proti nájemníku. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Obecné dávky z nájemného, vodné a ostatní vedlejší dávky z nájemného, — kterémužto poslednímu předmětu exekuce chybí dostatečná určitost po rozumu §§ 7 a 54 ex. ř., — nejsou jměním, majetkem, vlastnictvím strany povinné, neboť jedná se o dávky, povolené ministerstvem financí výnosem ze dne 21. ledna 1925, čís. 2379, kteréžto předpisují magistrát, po případě úřadovny hlavního města Prahy majiteli (trvalému uživateli) budovy, a nájemníci (uživatelé bytů) jsou povinni, majiteli (trvalému uživateli) budovy dávky ty v předepsaných lhůtách zapraviti a majitel (trvalý uživatel) budovy jest povinen dávky ty vybírati a do čtrnácti dnů obci odvésti, ruče za jejich správné zaplacení. Dle toho jest majitel domu a pronajímatel bytu toliko výběřčím těchto poplatků, nestane se jich vlastníkem, nepřejdou do jeho majetku a nemohou býti předmětem exekuce proti němu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekrusu.

Důvody:

Rekursní soud zamítl návrh vymáhající věřitelky na povolení exekuce zabavením a příkázáním nároku na zaplacení dlužných obecních

dávek z nájemného, vodného a ostatních vedlejších dávek z nájemného, příslušejících povinné straně oproti poddlužníku, proto, že nejde o jmění dlužnice, nýbrž o dávky, povolené výnosem ministerstva financí ze dne 21. ledna 1925, čís. 2379, jež majitel budovy pokud se týče trvalý její uživatel u svých nájemníků (uživatelů bytů) jen vybírá a odvádí hlavnímu městu Praze, ruče za jejich správné zaplacení, takže majitel domu a pronajímatel bytu jest jen výběřčím těchto poplatků, které však nepřejdou do jeho majetku a právě proto nemohou býti předmětem exekuce proti němu. S tímto názorem rekursního soudu jest souhlasiti a nelze jej vyvrátiti ani poukazem na pravidla o vybírání obecních dávek a poplatků ve Velké Praze, schválených shora uvedeným ministerským výnosem, pokud se týče na § 8 odst. 2 těchto pravidel o vybírání obecní dávky k nájemnému (nájemní hodnotě), podle něhož předpisuje se dávka majiteli (trvalému uživateli) budovy a platí se ve splatných lhůtách předem, neboť jde o dávku, již povinen jest platiti podle § 2 těchto pravidel nájemník, z čehož plyne, že rekursní soud právem uznal, že věřitelkou není dlužnice, nýbrž město Praha, a že dlužnice jest toliko inkasantkou, která podle § 8 odst. 3 oněch pravidel má dávku u nájemníků (uživatelů bytů) vybrati a ve lhůtě tam určené věřitelce (hlavnímu městu Praze) odvésti. Podobně má se věc, pokud se týče vodného (§ 3 C čís. 8 pravidel o vybírání zvláštního vodného a poplatků vodních). Není tedy dovolací rekurs opodstatněn. Pokud se tam tvrdí, že předmětem exekuce jsou případné nároky dlužnice na náhradu dávek těchto již předem zaplacených aneb alespoň dávno splatných a že jest to patrné z exekučního návrhu, neodpovídá to spisům, jelikož o nějakém náhradním nároku za dávky předem zaplacené nebo alespoň dávno splatné v exekučním návrhu řeči není, nehledíc ani k tomu, že o náhradním nároku za dávky splatné, ale ještě nezaplacené, sotva by se dalo mluvit.

Čís. 7211.

Nedostavení se k rozvrhovému roku má v zápětí pozbytí práva k rekursu toliko tenkrát, jde-li o rekurs proti příkázání pohledávky třetí osoby, není však věřiteli zabráněno, by se rekurselem nedomáhal nápravy rozvrhového usnesení co do své vlastní pohledávky, buď že mu nebyla vůbec přikázána nebo že mu nebyla přikázána správně.

»Vymáhajícím věřitelem«, po jehož úplném uspokojení jest přiřknouti pohledávky řádně neohlášené ve smyslu § 172, druhý odstavec, ex. ř., není správce úpadkové podstaty, na jehož návrh bylo zavedeno dražební řízení.

Okolnost, že příslušenství pohledávky nebylo podle § 210 ex. ř. přihlášeno k rozvrhovému roku, není na závadu, by nebylo přikázáno, bylo-li vidno z veřejné knihy (exekučních, úpadkových spisů), že jest po právu a způsobilé k uspokojení.